

«Liesmas» pielikums

2006. gada 28. jūnijā

Bezmaksas

REDAKTORA SLEJA

Ir pagājuši Jāni – manuprāt, vieni no latviešu jaukākajiem svētkiem. Šajos svētkos ir tik daudz lietu, ko darīt – visa Līgo diena un Jānu nakts pāriet vienā svinēšanā, turklāt arī daba nesnauž – tā svinīgi ar smaržojošām jāņuzālēm, pirmajām sārtajām meža zemenēm, brienot plavā pēc Jānu vainaga, ar ugunīgu saulrietu pēc lietainas dienas – tas ir tik skaisti! Kur nu vēl ugunskurs, svētku mielasts, jāņabērni, dziesmas un dejas līdz rītam – lustīgi!

Tomēr ne visiem šī diena ir īpaši jautra – daudziem Līgovakars ir vienkārši kārtējās oriģijas, dzeršanas svētki, kas ar visiem iespējamjiem līdzekļiem ļaužu pakaušos tiek borēti jau pusmēnesi pirms pašas Jāņudienas.

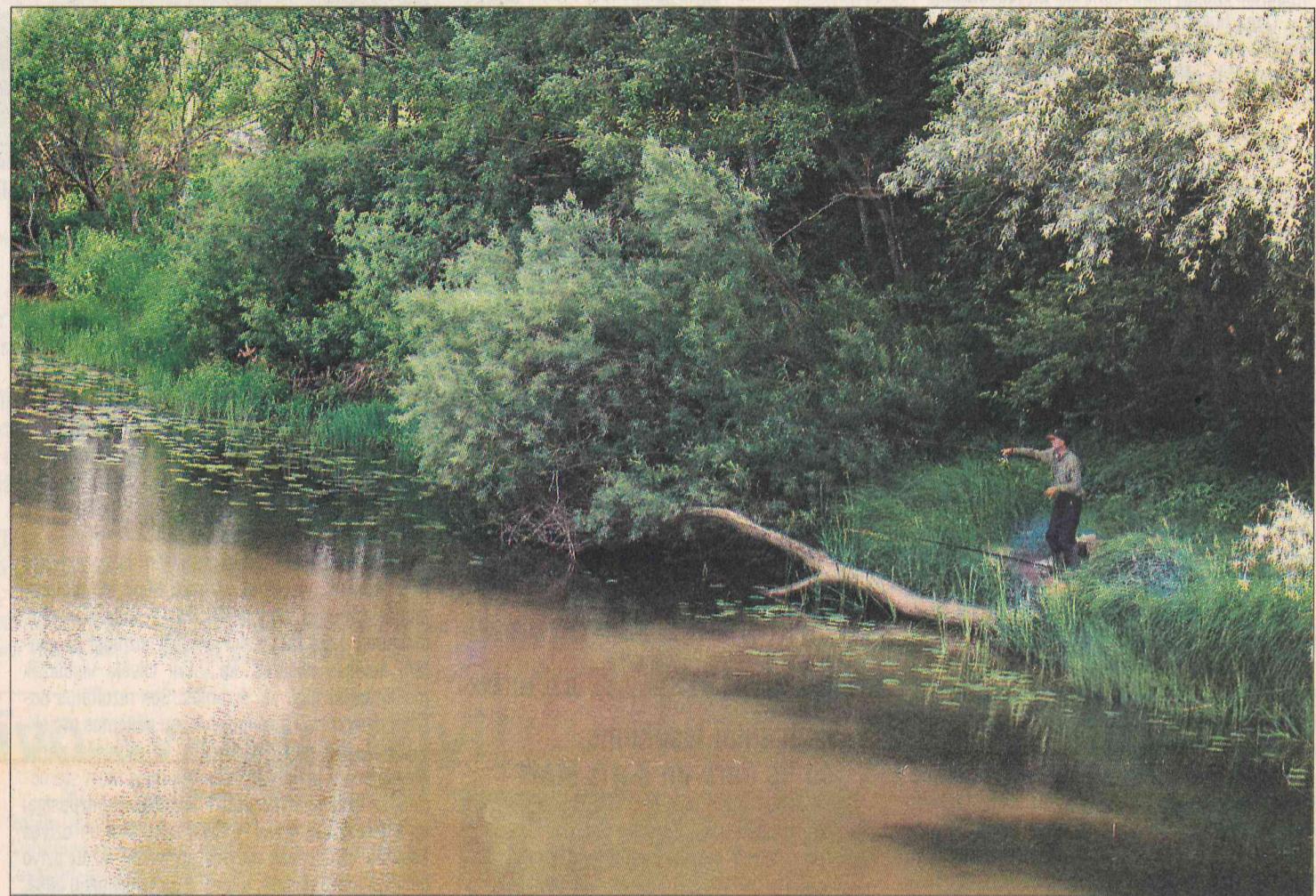
Kādu nedēļu pirms Jāniem visnotāl agri no rīta iegadījās braukt autobusā, kur šoferītis, laikam rūpēs, lai neaizmieg ne viņš, ne arī neviens cits viņa busīnā, visā skajumā bija uzlicis *Latvijas radio 2*, kur veselu stundu no vietas skanēja tā saucamās līgo-šlāger-zīnges. Visas dziesmas bija neaprakstami trulas, bet viena no tām bija unikālāka par citām – dziesmā vismaz 10 reizes atkarītās piedziedājums: *Jāņos latvju tauta dzer un dzied, dzied un dzer...* Tajā brīdī man likās, ka šāda dziesma būtu ar likumu aizliezama.

Vārdam ir liels spēks. Dziesma mēdz iešķīties atmiņā pat uz visu dienu, ja ir pietiekami laba. Un tāpat kā reklāmas, kas iedarbojas nemanot, brīdī, kad tu stāvi pie veikala plaukta, lai iegādātu sev vajadzīgo, tā arī dziesma, pakausī aizķerūsies, darbojas līdzīgi. *Latvju tauta Jāņos dzer un dzied, dzied un dzer...* Un tas viss? Jā, diemžēl. Dziesmā vairāk vārdu un ar lielāku jēgu nebija.

Un ko tad vēl vienkāršam lauku vīram, jauneklim vai meitai vairāk vajag? Medīji jau pirms Jāniem tos pilnīgi oficiāli ir pasludinājuši par dzeršanas un izlaidīgas dzīves svētkiem. Ľoti iespējams, ka tas nav bez pamata, jo, jāatzīst, arī senajās latviešu tradīcijās šajā dienā grožus varēja palaist mazliet vairīgāk. Bet tikai mazliet, nevis palaist pavismalā!

Un tad pēc Jāniem atkal ziņās – tik un tik braukuši dzērumā, tik un tik iebraukuši grāvī, savainojuši sevi un citus... Arī, atbraucot uz Mazsalacu pēc svētkiem, dzirdēju – centrs bijis pilns tikai ar tādiem, kas uz kājām neturas... Un medījos parādās raksti par to, ka tauta nemāk vairs svinēt un tā tālāk... bet programmējōšas zīnges gan nebija nekādu problēmu malt no rīta līdz vakaram, arī reklāmas par *Jāņos vienīgo dzeramo alu* bez cenzūras tika laistas cauri. Ko sēsi, to plauši, saka latviešu tautas paruna. Šogad jau vairs neko, bet nākamgad klausīsimies labāk putnu dziesmās un *Latvijas radio 2* pagriezīsim kļusāk!

Šovasar Salacā – ne asakas!

SALACA. Vasarā makšķernieku šeit netrūkst.

Laivošanas sezona atklāta, peldēšanās arī, bet vasaras makšķerēšanas sezona, rādās, paliks neatklāta – vismaz ne Salacā un ne legāli.

Vasara, saule, atpūta, un vēl labāk, atpūta uz vai pie ūdens – iemest makšķeri ūdenī, lai pēc tam ar vislielāko baudu un mieru sekotu pludiņa līganajai gaitai, kas jaūj aizmirst visas ikdienu rūpes un stresu, lai brīdī, kad pludiņš strauji pāzūd zem ūdens, tevī atmostos ne vien kaislīgs makšķernieka gars, bet arī sejā izlīdzinātos pāris grumbas un uzaustu bīrvidienu laimīgā atpūtnieka smaids... Šāda vīzija par perfektu atvaiņījumu ir ne tikai daudziem rīdziniekiem, tūristiem un pilsetniekiem, bet arī daļai mazsalaciešu. Tomēr, lai cik tas divaini nebūtu – Salacā posmā no Vecates līdz Staicelei šovasar makšķerēšanas prieki izpalijs, jo bez derīgām makšķerēšanas licencēm Salacā makšķerēšana ir aizliegta. Vajadzīgās licences nav arī nopērkamas un nebūs visdrīzāk līdz pat septembrim. Kāpēc tā, skaidro Mazsalacas domes priešsēdētājs Ojārs Beķeris:

– Pašvaldības – Mazsalaca, Ramata, Skārkalne un Staicele – līdz šim nebija vienojušās savā starpā un izprasījušas Valsts zivsaimniecības pārvaldē licencētās vasaras makšķerēšanas atlaujas. Savukārt šīs licencētās makšķerēšanas atlaujas nevar dabūt, kamēr nav izstrādāts zinātniskais pamatojums Salacas upē. Zinātnisko pamatojumu Salacai Zivju resursu aģentūra izstrādā tikai pēc pašvaldību pieprasījuma, un tas ietver sevī pētījumu par zivju resursu stāvokli, novērtējumu par zvejas un makšķerēšanas ietekmi uz zivju resursiem.

Kad minētās pašvaldības beidzot pēc vairākām atgādinājuma vēstulēm bija pilnvarojušas Egonu Simsonu, Latvijas makšķernieku asociācijas prezidentu un SIA «Salacas ieleja» direktoru, izstrādāt nolikumu licencētajai vasaras makšķerēšanai Salacā, arī viņa darbs iesprūda un nolikuma izstrāde tika atlikta uz brīdi, kad tiks izstrādāts zinātniskais pamatojums...

Tā nu sākās šīs rīņa dancis, kura rezultātā upe pēc likuma jau no maija beigām ir slēgta makšķerniekiem, bet makšķerēšanas licences aizķerūšas valsts birokrātijas gaitēnos.

Egons Simsons:

– Jau no 2. februāra sūtīju pašvaldībām atgādinājumus ar līgumu izstrādāt saistošos noteikumus licencētajai makšķerēšanai. Tomēr pienāca 10. aprīlis un pašvaldības joprojām neko nebija izdarījušas... Beidzot, kad no Rīgas sāka braukt augsti viesi un prasīja makšķerēt, tikai tad kaut kas sāka kustēt uz priekšu. Taču valdība strādājot lēni, un tur ir liela birokrātija, tāpēc, lai arī licencētā lieta pašlaik ir iekustināta, paies vēl meneši, līdz reāli savās rokās saņemsim vasaras makšķerēšanas licences – to varētu gaidīt uz septembra sākumu...

Kam vajadzīgas licences

Seit būtu vietā atgādināt, kam tad īsti vajadzīgas makšķerēšanas licences un kartes un kam ne.

Nodarboties ar makšķerēšanu Latvijas Republikas ūdeņos var visas fiziskās personas, kurās iegādājušās makšķerēšanas kartei. Vietās, kur noteikta licencētā makšķerēšana, papildus makšķerēšanas kartei ir nepieciešama arī licence. Licencētās makšķerēšanas vietu sarakstu attiecīgā pašvaldība publicē laikrakstā «Latvijas Vēstnesis» un attiecīgā rajona presei.

Personām vecumā līdz 16 gadiem un personām, vecākām par 65 gadiem, kā arī invalīdiem atļauts makšķerēt bez makšķerēšanas kartes iegādes. Minētajām personām jābūt klāt attiecīgam personu apliecināšam dokumentam vai invaliditātes apliecibai. (Avots: Valsts zivsaimniecības pārvalde)

Tā kā arī Salaca ir iekļauta licencēto makšķerēšanas ūdenstilpju sarakstā, licences nepieciešamas visiem makšķerēt gribētājiem – bezmaksas licences krasta iedzīvotājiem (nepieciešams iepriekš pieteikties), bet visiem pārējiem, izņemot

minētās personu grupas, maksas licences. Atgādinājums – makšķerēt aizliegts no tiltiem, kā arī zem tiltu konstrukcijām. Tas bieži vien piemirstas dažiem regulāriem šī sporta veida cienītājiem Mazsalacā.

Viedokļi atšķiras

Nesaprāšanās licencētās personu grupas, maksas licences. Atgādinājums – makšķerēt aizliegts no tiltiem, kā arī zem tiltu konstrukcijām. Tas bieži vien piemirstas dažiem regulāriem šī sporta veida cienītājiem Mazsalacā.

– Salacgrīvā makšķerēt no jūras ienākošās zivis un naudu atstāj sev, – stāsta O. Beķeris.

– Ainažos īoti labi nāk iekšā laši un taimiņi, Staicele (kas gan vēl paliek pie mums) nāk iekšā vimbas – kāpēc viņiem būtu jādalās? Savukārt Burtniekiā ir galvenais resurss – stacionārs baltās zivis un līdakas. Vecate – Staicele, mūsu posms, makšķerniekus vismazāk interesē, tāpēc es uzskatu,

ka šīn posmā vajadzētu atlaut makšķerēt bez licencēm, bet ZRA (zivju resursu aģentūras) zinātniskais pamatojums ir, ka to nedrīkst darīt, jo te kādreiz iepeld kāds taimiņš, kāds lasis, kāda jūras vims, un to makšķerēšanai arī jābūt limitētai. Un tāpēc valsts, lai nebūtu par sarežģītu, licencē visu upi. Ideāli būtu, ja visā upē darbotos viena atlauja – iespējams, tā būtu dārgāka nekā tagad, taču makšķerēšana vispār ir ekskluzīva lieta. Bet pie pastāvošās sistēmas, kad katru pašvaldību ir ķeizarvalsts ar deputātiem, kam atkal ir savas ambīcijas... Katru pašvaldību arī nemaz negrib izveidot savus saistošos noteikumus – un tai ir tādas tiesības! Jo tas ir sarežģīti: izveidojot šos saistošos noteikumus, ir jāaprasa zivsaimniecības pārvaldē atlauju dod, tikai pamatojoties uz zivju resursu aģentūras un ZBR saskaņojumu.

Dinozauru parks atdzīvojas!

Un kā nu ne, ja vecajiem labajiem, kokā cirstajiem dinozauriem nu blakus uzradies gluži jauns kaimiņš – rotālu laukums, kas atšķirībā no iežogotā bērnudārza rotālu laukuma ir pieejams ikvienam rotātāties gribētājam un pilnīgi jebkurā laikā.

– Rotālu laukuma idejas iniciatore ir mana sieva Liega, – stāsta viens no biedrības «Mazsalacas attīstības projekti» (MAP) dibinātājiem Kaspars Vāle, kas arī ir galvenais projekta īstenotājs dzīvē.

– ...tās bija arī citas māmiņas un tēti Mazsalacā, – Liega Pukulauka vīnu smaidot pātrauc, – jo vajadzība pēc bērnu rotālu laukuma jau bija neapsaubāma. Mēs sākām kā neformāla vecāku apvienību, un projekta gaitā no tā izauga biedrība MAP.

– Godīgi sakot, biedrība iesākumā tāpēc, lai mēs varētu piedalīties šajā konkursā, bet drīz vien jau sapratām, ka biedrība MAP nepieciešama, lai varētu sasnietg arī lielākus mērķus, – stāsta Kaspars Vāle.

Rotālu laukums tika radīts SIA «Melnībieši» – nelielā galdnīcībā, kur tas viss tika salikts kopā. Pamatus savukārt izgatavoja uzņēmums SIA «Ilekss grupa», kur viens darbinieks ar patiesām lielu atsaucību metināja visu «uzparķi» – dzelzs pamatus, kas vēlāk ar bērnu palīdzību tika iebetoti zemē. Jāzīmē, ka viņš to izdarīja loti precīzi un perfekti! Nemot vērā, ka rotālu laukuma izgatavošanai bija preejams visai ierobežots finansējums, nācās izlīdzīties ar to, kas bija preejams. Tā Mazsalacas vecajiem siltumnīcu dzelžiem tika dots cits uzdevums, un nu tie vēl ilgi kalpos par bērnu rotālu laukuma pamatu konstrukciju.

Transporta pakalpojumi – SIA «Banga». Paldies arī viņiem, jo viss tika izdarīts precīzi un laikā!

Milzīgo klinģeri laukuma atklāšanā ēdām ar veikala «Miks» gādību – kā vienmēr, ja kāds pasākums, «Mika» klinģeri ir neiztrūksto... un tas arī nozīmē, ka tie ir loti labi!

– Bet pats galvenais – nekas jau nevar notikt bez naudījās, – saka Liega. – Finansiālais atbalsts nāca no Valmieras novada fonda, kas sadarbībā ar Nīderlandes kooperatīvo fondu KNHN organizēja projektu konkursu «Dari sev un citiem!». Paldies par atbalstu arī pašvaldībai, tāpēc saimniecisko lietu vīram Vilim Zariņam, par līdzfinansējumu un teitorijas atvēlēšanu!

VNF valdes priekšsēdētājs Ansis Bērziņš, kas arī bija ieradies atklāšanā:

– Prieks, ka jebkurā pilsētā, arī mazā, daudz kas var notikt, ja vien ir cilvēki, kas kaut ko grib da-

riit un ir gatavi uzņemties iniciatīvu un atbildību! No 25 projektiem, kas tika apstiprināti, šis ir trešais, kas tagad ir nodots un noslēdzies. Man joprojām vislielākais prieks par to, ka vietējie cilvēki paši to ir izdarījuši. Prieks arī, ka mazie ir čakli paīdējuši rotālu laukuma beigu darbos, jo tas nozīmē, ka viņi to tik ātri neaizmirši – tas var darboties kā zināms aizsargs, jo neviens taču negribas kaut ko lauzt vai bojāt vai arī atlaut otram to darīt, ja pats ir pieļicis roku tā tapšanā.

Šo fondu mēs dibinājām ar domu – jaut labām idejām Valmieras rajonā īstenoties. Prieks redzēt tās reālajā dzīvē! Vēl man arī loti patīk, ka šeit, Dinozauru parkā, ir loti daudz vietas, kur izvērsties un izplesties! Mums noteikti būs arī citi projektu konkursi, un visapkārt taču ir daudz iespēju, kur savas idejas īstenot dzīvē!

Bērni izglītībā atklāšanas svīnības

– Sākumā likās, ka rotālu laukuma uzstādīšanai pieteikti ar domes saimnieciskajos darbos piešķistātājiem bezdarbniekiem, bet šis projekts mums iemācīja to, ka ir jārēķinās ar dažādiem neparedzētiem apstākļiem, – stāsta Kaspars. – Dienas beigās šie cilvēki gulēja zālēt un pīpoja, bet darbs nebija ne pusē. Tad nu mēs viņus aizsūtījām prom un ar bēriem kērāmies pie lāpstām. Bērni paši sajauca javu, sameta bedri, sabēra smilšu kasti, krāsoja, uzlikā soliņus – tie ir viņu raktie!

Kaspars atzīst, ka pats juties pārsteigts, ar kādu sparu mazie palīgi metušies talkā.

Liels paldies viņiem – visiem, kas palīdzēja rotālu laukuma nobeigumā darbos!

Tomēr biedrības MAP darbība nebūt nebeigties šeit, pie rotālu laukuma.

– Šis ir tikai labs iesākums, – saka biedrības MAP dibinātāja Liega Pukulauka.

ILZE MITĀNE

Šis ir tikai iesākums jeb ko dara un darīs MAP

Kad nodibinājām biedrību, bija sajūta, ka varam darīt tik daudz ko.... bet ko tieši? Ar ko sākt? Kas liekas svarīgs mums, varbūt nemaz nav svarīgs citiem mazsalaciešiem. Tāpēc nolēmām sākt ar nelielu pētījumu. Izveidojām anketu un izvietojām to sabiedriskās vietās – kultūras centrā, poliklīnikā, bibliotēkā. Mazsalaciešu entuziasms bija liels: sakopētās anketas tika ķemtas pat uz mājām, lai apdomātu un precīzāk atbildētu uz jautājumiem. Dienējē daudz cilvēku laikam to dara joprojām, jo lielu daļu anketu atpakaļ nesaņēmām. Tomēr aizpil-

Malači! Bez šiem un vēl arī citiem ārpus kadra palikušajiem čaklajiem palīgiem rotālu laukums nebūtu pabeigts laikā!

dito un laikus atdoto anketu skaita – ap simtu – bija pietiekams, lai lielajā viedokļu dažādībā iezīmētu nozīmīgākās tendences.

Par jomām, kuras būtu nepieciešams attīstīt Mazsalacā, visbiežāk atzītas cilvēku brīvā laika pavadīšana, izglītība un kultūra. Te nu uzreiz jāapbēdina tie mazsalacieši, kuri daudzbalīgi aicināja biedrībai rīkot «vairāk balles u.c. izklaides pasākumus Lībieškalnā». Pāradresēsim šo vajadzību kultūras centram. Dienējē zajumāllu rīkošana īsti neietilpst šīs biedrības mērķos.

Par iedzīvotāju grupām, kurām būtu noderīgs NVO atbalsts, visbiežāk atzīmēti bērni un jaunieši, jaunās ģimenes, pensionāri. Tas nerada lielu pārsteigumu, mēs zinām, ka jaunieši aizplūst uz skolām lielākās pilsētās, ka jauni cilvēki visbiežāk meklē darbu Rīgā vai ārziemēs. Šos rezultātus noteikti nemsim vērā, plānojot mūsu nākamos projektus. Tā ir arī mūsu pārliecība, ka jauniešu darbs Mazsalacā ir jāaktivizē. Mēs vēlamies lauzt stereotipu, ka tikai lielās pilsētās ir iespējams daudzpusīgais un interesantais dzīvei. Cilvēki savu vidi un dzīves kvalitāti veido paši, un nav nozīmes, vai tu dzīvo lielā vai mazā pilsētā, it īpaši šajā tehnoloģiju laikā, kad internets padara informāciju tik pīejamu un sāzināšanos – vienkāršu un ātru.

Par pensionāriem – mēs novērtējam pašvaldības atbalstu – dāvanas svētkos, ekskursijas un tējas vakarūs dažas reizes gadā, tomēr, mūsuvrāt, tas ir par maz aktīvām un gaišām mūža novakarei. Eksistē dažādi fondi un tiek izsludināti konkursi,

kuros var saņemt finansējumu pensionāru centriem, dažādām nodarbībām, mūžiglītības apmācības kursiem, sadarbībai ar pensionāriem citās pilsētās un pat citās valstīs. Mēs varam un labprāt gribam palīdzēt projektu rakstīšanā, bet domājam, ka konkrētās vēlmes būtu jāizsaka pašiem šī gadagājuma cilvēkiem, tāpēc aicinām pieteikties Mazsalacas aktivos pensionārus, kuri vēlas nākt kopā un darboties.

Ar nodomu anketā tika iekļauts jautājums par aktivitātēm, kuras vispār būtu nepieciešamas mazsalaciešiem un kurās respondenti paši noteikti piedālītos, ja tādās būtu pieejamas. Atbildes rāda, ka vislielākā piekrišana būtu sporta nodarbībā (basketbolam, futbolam, volejbolam, ritenbraukšanai), valodām (visvairāk – angļu val.), datorapmācībai un psiholoģijas nodarbībām, arī jauniešu apmaiņas projektē. Pamatojoties uz šiem rezultātiem, maijā MAP izstrādāja projektu, kurā paredzēti 5 veidu apmācības kursi jebkuram interesentam Mazsalacā no septembra līdz nākamā gada maijam. Projekts pašlaik atrodas vērtēšanas procesā.

Uz jauniešu apmaiņas projektēm attiecas tas pats, kas uz pensionāriem: iniciatīvi ir jāņāk no pašiem jauniešiem. Apmaiņas projektam partnerus var atrast jebkurā jomā, tikai jāzina, kas Mazsalacas jauniešiem patiktu visvairāk. Domājiet. Zvaniet, rakstiet un piesakieties! Mēs esam gatavi sadarboties, atvērti jaunām idejām un jauniem biedriem!

LIEGA PUKELAUKA,
MAP dibinātāja

DROŠĪBA

Ziņas no ugunsdzēsēju depo

Aizvadītās brīvdienas un Līgo svētki VUGD Mazsalacas posteņi pagāja mierīgi, mūs netraucēja neviens sauciens pēc palīdzības. Ikgadējā mūsu puses statistika arī rāda, ka Līgo svētkos izbraukumi uz ugunsgrēkiem nav bijuši, lai gan, kā zināms, kurināts visur tiek uz nebēdu. Bet kā vienmēr bijām gatavi palīdzēt. Palīdzēt nācās dažas dienas pirms svētkiem. Skāņkalnes pagasta «Jaunmekši» 18. jūnijā īsi pirms pusnaktis dega saimniecības ēka 120 m² platībā. Dzēšanā piedalījās abas Mazsalacas posteņa autocisternas un no brīvajām maijām izsauktie ugunsdzēsēji. 19. jūnija vakarā tika saņemts zvans pēc palīdzības Vecates pagasta «Daikās», kur arī dega saimniecības ēka 140 m² platībā. Turpinās materiālu vākšana un uzziņas darbs, lai noskaidrotu ugunsgrēku izcelšanās iemeslus.

Turpinoties saulainajam, siltajam laikam, pieaug sauloties un peldēties gribētāji skaits pie ūdenstilpēm, tādēļ palielinās nelaimes gadījumu uz ūdens iespējamību. Mazsalacas pusē organizētu peldvietu nav. Tas nozīmē, ka nav arī glābēju, kuri dežurē tiešā ūdenstilpes tuvumā. Praktiski slīceja dzīvība ir atkarīga no līdzās esošo cilvēku ātras rīcības. Vispirms jāatceras, ka slīcejā peldus var glābt tikai labs peldētājs! Glābējam vienmēr jārūpējas par savu drošību. Ja slīcejs nav zaudējis sāmaņu, tam piesardzīgi jāpiepeld klāt un viņš jāsatver. Jāuzmanās, lai slīcejs nevilktu glābēju sev līdzi zem ūdens. Ja slīcejs ir bezsamaņā, pirmās palīdzības galvenais uzdevums ir nodrošināt elpošanu.

Elpināšana jāuzsāk, tiklīdz tas ir iespējams. Palīdzības sniedzējam vispirms jāatbrīvo elpceli no svešķermeniem – zālēm, smiltīm. Slīcejs jānovieto uz līdzzena, cietā pamata un jāpārbauda elpošana un pulss. Ja nepieciešams, uzsāk netiešo sirds masāžu. Neaizmirst, protams, izsaukt arī glābšanas dienestu. Bet, lai līdz tam nenonāktu, aicinu iedzīvotājus būt uzmanīgiem uz ūdens un peldēties tikai zināmās vietās, vecākiem neatstāt bērnus bez uzraudzības, kā arī baudīt ūdens priekus skaidrā prātā. Vēl loti populāri ir dažādi piepūšamie peldlīdzekļi bērniem, taču tie patiesībā lielākoties nemaz nav domāti peldēšanai, bet ir vienkāršas rotālietas no nezināma ražotāja. Labākā gadījumā tās var lietot tādā attālumā no krasta, kur grunts var sasnietg ar kājām, nevis doties pārgalvīgos braucienos pāri upei vai ekspedīcijā uz salu ezera vidū.

Turpinās ugunsnedrošais periods arī mežos, tāpēc atgādinu, ka ugunkurus mežos kurināt ir aizliegt. Tas attiecas arī uz piknikotāju ugunkuriem, protams.

Sācies siena vākšanas laiks. Katru gadu Mazsalacas apkārtnes zemniekiem nodeg 2–3 trakto rā piekabes ar sienu. Un tikai elementārās nolaides dēl – traktoru izpūtēji netiek aprīkoti ar papildu dzirkstelu slāpetājiem – vesels izpūtējs nenozīmē, ka no tā dzirkstele nevar nokļūt sienas vezumā.

Mūs joprojām var sazvanīt: 112, 01 un 4251001.

VUGD Mazsalacas posteņa vecākais inspektors, UGD kapteinis GINTS ALBERINGS

MAZSALACAS NOSLĒPUMI

Kas slēpjas aiz zirnekļu tīkliem?

Jau vairākus gadus simtus Mazsalacā stāv lieļa mūra celtne – Valtenberģu muiža. Tā liekas parasta ēka, bet vai tiešām vietējie iedzīvotāji zina visu par šo noslēpumiem un stāsti apvīto celtni? Mūsdienās tur vairs neviens pastāvīgi nedzīvo, bet, ja visi zinātu, ka arī pirms simt un diviem simtiem gadu tik daudz roku ir skārušas šīs vecās kāpņu margas, kājas mīdījušas veco klonu un gājušas tos pašus ceļus, pa kuriem tagad iet Mazsalacas vidusskolas 1.–4. klašu skolēni un viņu skolotāji!

Sai ēkai piemīt senatnīguma aura, kas sevī slēpj kaut ko līdz galam neizdibināmu. Tas nāk līdzi no pagātnes. Bet kas notika pirms 100 vai 50 gadiem? Tikai daži ir dzirdējuši vai lasījuši par vecco baronu Arnouldu Fitinghofu. Viņš piedzīvīja 19. gadsimta pirmajā pusē un kādu laiku dzīvoja Valtenberģu muižā. Vai šis barons spokojas muižas 4. stāvā? Tā var būt gan patiesība, gan tikai stāsts, lai pabaidītu nepaklausīgākos skolēnus. Tomēr baronam būtu iemesls, lai tur spokotos, jo, kad 1905. gada 27. decembrī muiža izdega, diez vai vecais Fitinghofs tik viegli aizgāja no savas muižas...

Bet ir arī otrs iemesls, kāpēc Valtenberģu muiža spokojoties. Droši vien daļa vecākās pauzdzes atceras 1945. gada izlaidumu. Tas bijis Mazsalacas vidusskolas 22. izlaidums, kad skolu beidza «meiteņu klase» ar 13 meitenēm (visi zēni tika iešaukti armijā). Daudzas no šīm meitenēm uzskota vācu hospitāli, kas bija ierīkots muižas 2. stāvā. Tas viss notika kara laikā, un ievērti tika daudzi smagi savainoti karavīri. Daudzi arī hospitāli no-

mira. Tas noteikti bija šausmīgi – iet uz operāciju zāli un tūri visus «pārpālikumus», kas jaunām meitenēm diez vai bija viegli izdarām...

Kad karš beidzās, kādai no šīm meitenēm iznācis vakarā būt muižā un dzirdēt vaidus, bet hospitalis jau sen vairs tur neeksistēja... Šo stāstu kāda mazsalacieta dzirdējusi no savas mammas, kura stāstījusi atmiņas un iespādus no tiem laikiem.

Dīvaini, bet daudzās grāmatās vispār nav minēts fakti, ka muižā bijis hospitalis, nemaz nerūnājot par šiem mistiskajiem notikumiem. Tā ir liela vērtība, ja kāds vēl pats var kaut ko pastāstīt par seno Mazsalacu.

Muiža ir viena no vecākajām ēkām Mazsalacā, tāpēc, skatoties caur zirnekļu tīkliem, var ieraudzīt daudz ko interesantu. Ja jums sanāk iet pa Valtenberģu muižas grīdu, padomājiet, cik vērtīga ir šī ēka un ka tā glābā savos mūros daudz vairāk par skolas inventāru. Tā sevī ir aplēpusi daudz interesantu faktu un stāstu, bet ne jau visu vienmēr izdosies atklāt!

Mīlestības stāsts 52 gadu garumā

30. maijs Mazsalacas bibliotēkā iezīmējās kā saulaina, sīnīga un ļoti īpaša diena.

Prot, tā bija Mazsalacas ilggadējās bibliotekāres Vajas Meikules dzimšanas diena un arī pēdējā darba diena šajā bibliotēkā. Viņa, nostrādājusi 52 (!) darba gadus (46 no tiem kopā ar kolēgi Viju Gādigu), tagad dodas pelnītā atpūtā.

Pasākums, protams, notika bibliotekā, un to iesāka Vajas kolēģe ar ļoti mīļiem vārdiem par viņu: „Šodien ir Vajas dzimšanas diena, tikai ar nedaudz citādu nokrāsu, jo viņa ir izvēlējusies turpmāk brīvāku dzīves režīmu, lai vairāk laika varētu veltīt savām daudzajām mīlestībām: grāmatām, dabai, ziediem un dīvniekiem.”

Visi sanākušie (bija ap 25 cilvēkiem) – labi pazīstami bibliotekārēm un paši savā starpā, tāpēc sarunas risinājās nesteidzīgas un sirsīgās.

Arī Ojārs Beķeris kā bijušais lasītājs un domes pārstāvis apsveica jubilāri ar gaisām rozēm un vārdiem.

Pasākumā bija arī Vajas pirmā skolotāja Melita Riekstiņa. Ar viņu jubilārei ir ļoti īpašas attiecības, jo pat tad, kad skolotāja tika izsūtīta, Vija ar viņu sarakstījās un nezaudēja sakarus.

Ktrs apsveica bibliotekārīti ar ziediem, atmiņu fragmentiem vai dzejas rindām, vai arī pašu sacerētiem novēlējumiem un uzmundrinājumiem.

Sākumā vāzē stāvēja tikai liels cerīnu zars, bet ar katru apsveikumu tā pildījās ar ziediem, kas tika dāvināti no sirds. Jubilārei tagad mājās ir 44 rozes.

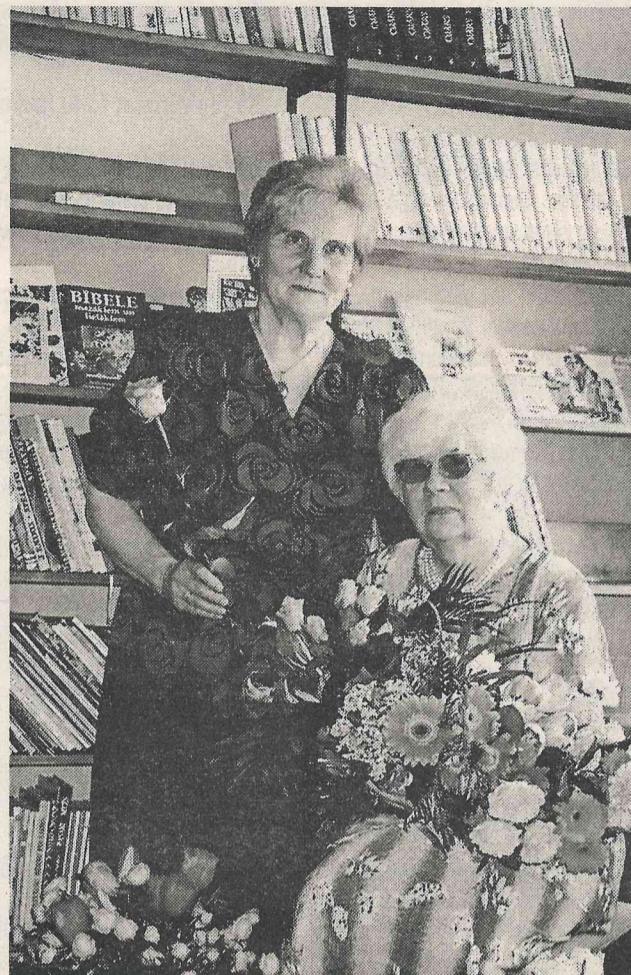
– Tik daudz ziedu man nekad nav bijis! – saka Vija.

Nu Viņa baidās, ka kādu rītu celsies, smērēs pusdienu maizītes un dosies uz darbu. Ir grūti atradināties no tā, pie kā es pieradis!

– Bibliotēka ir manas otrās mājas. Nu sajūta ir tāda, it kā man to vairs nebūtu, – Vija teic.

Pēc pēdējās darba dienas Vijai šķiet, ka tagad tikai būs tāds garš atvajinājums un kaut kad viņa atgriezīsies savās „otrajās mājās”.

Visu svinību laiku varēja redzēt, ka jubilāre ir ļoti savīlota – gan sveicienu laikā, gan tad, kad Vija pati gribēja pateikties visiem, bet

Vija Meikule (no labās) kopā ar ilggadējo kolēgi Viju Gādigu.

pēkšņi trūka vārdu; arī sēzot ar ziedu pilnu klēpi pie savas mīļās bibliotekās grāmatu plauktā.

Es domāju, ka šis lielisks cilvēks ir pelnījis aplausu vētru, bet aplausu vietā Vijai tiek veltīts šis stāsts.

Veltījums

Rīts – tik balts un gaišs kā līgavas plīvurs. Parādās pirmie saules stari.

Vispirms uzzied sniegpulksteniši – uzsit savu takti. Tulpes ar narcisēm izzied savu dziesmu zeltaini rāmi. Un tad ievas. Tās apstulbina tevi tā, ka tu sāc dzirdēt kaut kur tālumā burvīgu ziedu dziesmu.

Saulē kāpētāk – kā pa treptītēm.

Gaisā uzšaujas cīruļu bari. Un vējš, kā atbildēdams cīruļiem, sāk šalkt – vispirms maigi un lēni, tik tikko dzirdami, tad stiprāk, līdz kosi zaļā zāle sāk līgoties tam līdzi.

Nu jau saulētē uzrāpusies pašā debesu vidū. Viņa dod savu gaisma visiem, un to ikkatras var baudīt.

Tad sāk mosties visi gaismas mīji. Baltum baltie bērzi tiecas pretim gaismai. Ak, jūs, muļķiši, neaizsniegiet taču sauli!

Kad pienāk vakarpuse, saule sāk slīgt aiz meža dzīlāk un dzīlāk, bet no otras puses tai pretī steidzas mēness.

Un ir tādi cilvēki, kas šādā dienā spēj pamaniit ikvienu radību, saules staru un kāda smaidu. Viņi māk novērtēt šādas dienas skaitumu, tāpēc parunāsim par šiem cilvēkiem.

Cilvēks nemaz nevar censties sasniegt sauli kā bērzi, kuri visu laiku to vēlas izdarīt. Bet nav jau nemaz vajadzīgs, vai ne? Šādi ļaudis paši ir kā mazas saulītes. Viņi ar vienu acu skatienu, ar vienu savu vissirsnīgāko smaidu spēj apgaismot visu pasauli un ikvienu, kas tajā dzīvo, tikpat labi, kā tā apalā bumba tur augšā. Šī cilvēka rokasspiediens vienmēr ir silti. Viņa acis vienmēr ir dzīlās un gudras un spēj dot padomu visiem, kuriem tas ir nepieciešams. Un rokas strāvo kā pieslēgtas kādam neredzamam energijas avotam.

Nav daudz tādu cilvēku uz pasaules, bet, ja kādu atrod, var ziņāt, ka vienmēr tiks gaidīts un būsi vajadzīgs.

Tieši šādus cilvēkus nekad neaizmirst.

BAIBA KŪRĒNA

Elpo brīvi, dzīvo svaigu dzīvi!

Ir agrs pirmsdienas rīts, tu ierodies savā darba vietā, bet redzi, ka kaimiņš savu papīrgrozu ir nevis aiznesis uz kuriņātavu, bet gan ar slaidu atvēzienu izbēris tev uz galda... Reakcijas var būt dažadas, tomēr vairākums pilnīgi noteikti justos dusmīgi, apbēdināti un sarūgtināti. Un kā nu ne, ja rokas, darbam sagatavojušās, nolaižas jau pašā rīta agrumā!

Līdzīgi jutās arī kapu apsaimniekotāja Rita Lizuma no SIA "Bangas" un kapu strādniece Anita Rubule pirmsdienas rītā pēc Jāņiem un kapu svētkiem, kad, atnākušas sakopt kapus un izvest atkritumus, viņas pie nelielās, pārsvārā sīkiem kapu atkritumiem domātās urnas atrada divus lielus maisus ar alus pudelēm un citu drazu un arī vēl palielu papes kasti ar dažādiem medicīnisko produktu atkritumiem.

— Šie tācu ir tūrie mājas atkritumi! Es pat nemāku pateikt, kas tajā papes kastē ir – vai nu kādam ir gulošs slimnieks mājā, kura izlietotās sistēmas un citi medicīniskie produkti te tagad izsviesti... Nesaprotu, kā cilvēki var ar vieglu prātu atvest savas svētkos izdzertās alus pudeles, izlietotās krāsu bundžas un iedomāties nolikt tās šeit pie kapličas, — sūrojas Rita Lizuma.

Un taisnība arī ir – mazsalaciešiem ir nopietnas problēmas ar savu atkritumu apsaimniekošanu.

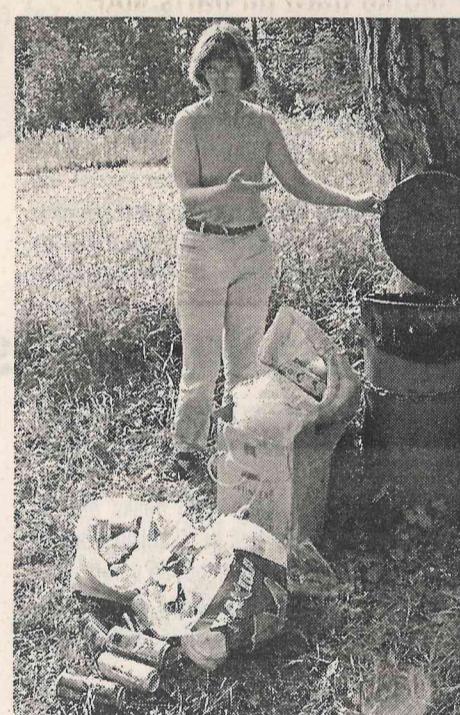
— Vienu dienu pavasař Šeit pat pie kapiem laukumiņā bija atvesti un atstāti septyni melnie maisi ar pamperiem, es dabūju divas reizes ar kerru visu to vest prom! Pagājis rudens, piemēram, bojātos ābolus veda un gāza Šeit, pie kapličas, — rūgti smaidot, saka kapu strādniece Anita Rubule.

— Mēs pat speciāli, vairāk lejpus kapiem ierīkōjam atkritumu maisu statīvus nedegošiem atkritumiem – stikla un plastmasas pudelēm, māla lauskām un ciemiem KAPU atkritumiem. Vienu brīdi cilvēki godprātīgi lika tur pareizos atkritumus, bet nu jau atkal viss sācies no gala – nāk tantuks ar plastmasas maisiju un – švīks – iesievēž to zala-jā komposta atkritumu kaudzē. Maisiņā jau tikai lapas, grūži un zariņi, bet polietīlēns taču nepūst! Vai arī to pašu maisiju iesievēž neorganiskajiem materiāliem domātājā atkritumu maisā, un efekts tāds pats – viss kopā vienā putrā, – stāsta abas apbēdinātās strādnieces.

Par sasistājām pudelēm plastmasas maisos nemaz vairs negriboties runāt – tāda parādība esot ļoti bieži, bet, kā zināms, asās pudeļu lauskas ātri vien pārgriež maisu, un lauskas nonāk nekur citur kā zem mūsu kailajām kājām, uz upi steidzoties... Vai arī to, ka atkritumi mētājas visapkārt ap atkritumu urnu, bet pašiem mēslotājiem vairs nav atlicis spēka savas drazas iesviest urā iekšā.

Tomēr visēgenālākie, liekas, ir pudeļu dedzinātāji ugunskurā – ļoti gribētos šiem gudrajiem prātiem nosponsorēt fizikas privātstundu, lai vēlreiz taptu izskaidrota starpība starp parasta ugunskura temperatūru un alus pudeļu stikla kušanai nepieciešamajiem grādiem.

Atkritumi ir neatņemama mūsu dzīves saistībā. Ja sevis radītos atkritumus nesavāksim, nešķirosim un nenogādāsim šīm nolūkam radītos atkritumi laukumos un šķirotavās, pilnīgi iespējams, ka drīz vien elposim nevis gaisu, bet savus atkritumus (piemēram, dedzinot plastmasu),

Rita Lizuma no SIA "Bangas" ir šokēta, kā cilvēki var nest sadzīves atkritumus uz kapiem.

dzersim, mazgāsimies un peldēsimies piesārnotā ūdenī (sveiciens SIA „Korall Plus”) un savus bērnus laidīsim izskrietēs nevis pa zālu zāli, bet pa pudeļu lauskām (ak, nesaprātīgie, alkoholu mīlošie jaunieši!).

KULTŪRAS ZĪNAS

Līdz 30. jūnijam visi balsosim «Latvenergo» rīkotajā konkursā «Izgaismo Latviju» par Valtenberģu mužu, kas iekļuvusi 10 kandidātu sarakstā uz ēkas izgaismošanas projektu. Vairāk par to lūdzu www.mazsalaca.lv vai arī www.latvenergo.lv

25. – 29.jūlijs. Vasaras aušanas nometne. Teorētiskās un praktiskās nodarbiņas, kultūras programma. Izstādes. Pasākums notiks pilsētas laukumos un kultūras centrā.

Lai organizētu izstādi vasaras aušanas nometnes laikā Mazsalacā, tiek vākti vecmāriju austi liju dveļi. Celsim saulētē senču radītās vērtības! Sajā darbā tiek laipni aicināti iesaistīties visi, kuriem mājās ir kāds pašausts dvelis ar vai bez rakstiem, špicēm vai tamborējumiem. Kur nest un kam dot? Gaidīsim eksponātus kultūras centrā otrajā stāvā no 17.jūlija līdz 21.jūlijam. Izstādē būs skatāma kultūras centrā no 25. jūlija līdz 31.jūlijam.

Mazsalacas novada muzejā Leona Vejiņa grebto koka karōšu izstāde.

29.jūlijs pl.12.00 Mūzikas festivāls «Blezieni» Lībiešu pilskalnā.

Jūlijā kultūras centrā notiks TIC rīkota sabiedriskā apspriešana sakarā ar maijā notikušo anketēšanu par Mazsalacas tēla izveidi. Aicināti kultūras, domes, skolas un NVO darbinieki, kā arī ikviens interesents!

Kāda, jūsuprāt, ir pašu mazsalaciešu attieksme pret pilsētas un tās apkārtnes uzturēšanu kārtībā?

VIJA, Mazsalacas novada muzeja vadītāja:

KRIŠJĀNIS, skolnieks:

AIJA, pensionāre:

GUNTIS, strādnieks:

— Pašlaik, paskatoties uz centra pusi, man liekas, ka ļoti laba, lai gan es zinu, ka šīs divas pukudobes, kā arī visus tos skaistos pukupodus kopj kultūras centrs. Bet vispār Šķiet, ka mazsalaciešu attieksme ir stipri pasīva. Paejot pa māzām ieliņām, gan var redzēt – ja kaimiņš ko kopj, tad otrs kaimiņš to dara vēl vairāk, bet visā visumā – vareja būt labāk!

— Kā kuram! Citi grib ļoti sakopt, citi atkal pievārta, izmet visus atkritumus...

— Mūsu pusē viss ir sakopts – tur pa Stūra ielu. Es domāju, ka attieksme ir laba.

— Centrs ir sakopts. Pa Rīgas ielu uz leju atkal nav, jo tur viens gabals pieder privātpārniekam. Neko nevar izdarīt! Bet vispār – viss ir diezgan normāli!

Tūristu sezonu atklājot

«Eži», suni, lietus, zirgi, riteņi un laivas, pār-gājiena ceļasomas – tas viss piederas pie vasa-ras, atpūtas un tūrisma sezonas «iesūpošanas».

20. maijā Mazsalacā notika Kultūrtūrisma diena. Tā kā šāds pasākums tiek ūkots nu jau trešo gadu, TIC vadītāja Ilze Mitāne uzskata Kultūrtūrisma dienu par tradīciju, kas jāturpina, kā arī par lielisku iespēju atklāt tūrisma sezonu Mazsalacā.

Ikvieni Kultūrtūrisma dienas apmeklētājs varēja piedalīties sev tīkamos pasākumos – vērot sunu sporta skolas Džipo & Co priekšnesumu, apskatīt pirmsskolas vecuma un Mazsalacas vidusskolas bērnu radošos darbus, piedalīties riteņbraukšanas sacensībās «Mazsalacas apli», doties izjādē ar Burtnieku zirgaudzētavas zirgiem vai arī piedalīties kultūrvēsturiskās orientēšanās sacensībās pa Mazsalaci, apmeklējot kultūrvēsturiskus pieminekļus, skaitot veikalus, meklējot V. Hirtes veidota velniņa īsto vārdu un mēģinot atminēt, no kā cēlies senais Salacas vārds.

Jautājot par orientēšanās sacensībām, izrādījās, ka daībniekiem lielākās grūtības sagādājuši gada-skaiti – lai arī visi zināja, kam par godu iestādīti ozoliņi «Varonu birži», sarežģītā bija ar stādīšanas gadu. Arī jautājums par vienas no pirmajām Mazsalacas koka celtnēm – bijušās pagastmājas – vecumu bija piņķerīgs. Tomēr ne velti šī bija orientēšanās sacensība – lielākā daļa atbilstoši bija jāatrod pie objektiem vai bija atrodamas, piemēram, V. Hirtes muzejā, LKF Ziemelvidzemes biroja telpās u.c. Viens no centīgākajiem orientēšanās sacensībās daībniekiem pat netērējis laiku lieki un devies meklēt atbilstošās bibliotēkā.

Par nebēdnīgām atrakcijām parūpējās Valmieras aktīvās atpūtas centrs «Eži». Tajās piedalījās ne tikai bēri, bet arī viņu vecāki, jaunieši un visi, kam nebija slinkums, mazliet papūlēties, saņemt kādu saldumu.

Par spīti lietainajam laikam, cilvēki piedalījās un izmantoja iespēju braukt ar laivām sacensībā «Salacas stafete», kuru organizēja tūrisma uzņēmējs «Avotkalni». Viņi arī deva laivas un rūpējās par stafetnieku drošu atgādāšanu atpakaļ no Skaņākalna uz Mazsalacu.

Daībnieku netrūka arī velobraucienā «Mazsalacas apli», kuru organizēja Valdis Kampuss un Ivars Slotiņš, kā arī sacensību tiesnesis Aldis Ertmanis. Daībniekiem bija jāveic 25 km maršruts – lielākā daļa pa meža ceļiem. Uz šīm sacensībām bija iera-dūšies arī velobraucēji no citiem rajoniem.

Bērniem lielu prieku sagādāja ne tikai izjādes ar zirgiem un «Ežu» atrakcijas, bet arī iespēja palēkāt uz batuta, kuru speciāli šai dienai aizdeva tūrisma uzņēmējs un «Dzintaru» saimnieks Magnuss Zirnītis.

Lai arī pārgājienam «Neatklātā Lībiešu pilskalna apkārtne» lietus dēļ nebija lielas atsaucības, tomēr tiem, kas piedalījās, palikuši neaizmirstami iespaidi.

Lūk, ko raksta pārgājiena daībnieces Marta Bērziņa un Diāna Stepānova.

«Jaukā pavasara sestdienā sapulcējāmies pie Mazsalacas kultūras centra. Lai gan bijām mazliet nobijušies no lietus, devāmies 20. maija Kultūrtūrisma dienas paredzētājā pārgājienā.

Visspirms devāmies uz Valtenberģu muižu, kur gājiena laikā gids pastāstīja par tās vēsturi. Pēc aizraujošā stāsta nebījām pamanijuši, ka esam jau nonākuši Lībiešu pilskalnā, kur agrāk senie lībieši būvēja aizsargmūri, lai varētu atvairīt ienaidnieku uzbrukumus. Mazliet piekusūši pēc kāpiena pilskalnā, devāmies gar estrādi un kāpām lejup pa treptēm, kas ved uz Dambju pīti. Kad bijām nokāpuši lejā, sāka līt stiprāk. Tad sadalījāmies divās grupās, kur gids un mēs devāmies pa «vietējiem Mazsalacas dzungliem», bet vecāki gāja pa tacīnu, kur nevarēja redzēt to, ko redzējām mēs! Kādu laiku gājām, līdz ieraudzījām lielu, skaistu klinči. Tālāk gājām līdz strautīnam, kur bija joti dzīrs ūdens. Pēc kāda laika iznācām plavā, kur sākām brist pa slāpjo zāli, līdz sastapām otru grupu.

Pārrunājot, ko mūsu grupiņa redzējusi, nepamanījām, ka bijām jau nonākuši Draudžības plavīnā! Tur iekūrām ugunkuru un cepām desīnas. Paēduši devāmies uz māju pusī, kur draudzīgi visi atvadījāmies.

Dienas bija izdevusies un mums abām joti patīkai! Vēlētos, lai būtu vairāk šādu jauku pārgājenu.»

TIC vadītāja Ilze Mitāne saka lielu paldies visiem, kas piedalījās Kultūrtūrisma dienā – kultūras centra vadītāji Dacei Jurkai, pilsetas domei, kā arī visiem Kultūrtūrisma dienās apmeklētājiem.

IEVA ANDREJAUSKA

Mazsalaca skan!

27.maijā Mazsalacu pieskandināja 6. Latvijas lauku koru konkurss. Šis ikgadējais pasākums šo-reiz norisinājās divās pilsētās – Mazsalacā un Alojā. Pats konkurss notika Mazsalacā.

Pēc visu koru un virsdiriģētu sagaidīšanas sākās konkurss. Pātikamu pārsteigumu sagādāja koris no Lamskromas pilsētas Dienvidzviedrijā – tas tik tiesām dziedāja no sirds un dvēseles. Un arī mūsu kori centās no visas sirds.

Kā jau konkursā, nevar iztikt bez vērtētājiem. Žūrijas sastāvā bija Dziesmu svētku virsdiriģenti un citi speciālisti koru mūzikas jautājumos – G.Kīrīs, I.Kokars, G.Kokars, J.Dūmiņš, P.Kvelde, J.Kļaviņš, M.Klišāns, A.Purviņa un L.Gloss.

Saspringtajā vērtēšanas atmosfērā uz pāris vārdiem izdevās *noķert* arī vienu žūrijas locekli – Mārtiņu Klīšānu.

– Ko nozīmē būt virsdiriģentam?

– Nu, es esmu vairāk atbildīgs par skolēnu dziesmu svētkiem. Esmu Cēsu rajona virsdiri-

gents, līdz ar to esmu atbildīgs par rajona koriem, to panākumiem, dažādiem pasākumiem. Jāpieda-lās arī kopmēģinājumos.

– Kā jūs vērtējat šādu lauku koru konkur-su?

– Ľoti labi, jo šis konkurss ir izveidojies par tradīciju. Tas tikai pierāda, ka ir interese.

– Kā jūs vispār vērtējat Latvijas lauku ko-ru darbību?

– Iet jau visādi, bet apsveicami, ka cilvēki brīvajā laikā nāk un dzied!

– Vai vispār ir viegli šādā konkursā vērtēt korus?

– Ja man būtu jāvērtē pirmo reizi, tad noteikti būtu grūti, bet man jau ir sava pieredze.

– Kas, jūsuprāt, ir pozitīvais šādā pasāku-mā?

– Pirmkārt, dziedātprieks! Otrkārt, sevis pie-rādīšana. Arī konkurence, veselīgās devās, pro-tams.

– Jūsu novēlējums šiem lauku koriem!

– Drīzāk novēlējums jāizsaka lauku vīriem – starp darbiem atrast laiku, arī lai uzdziedātu. Ce-rams, ka arī tie puši, kas tagad ir jauniešu koros, nepārstās dziedāt, jo mums ir vajadzīgas vīru bal-sis!

Protams, kā jau visos konkursos, bija arī uz-varētāji.

Grand Prix – Pētera Hincemberga piemiņas balvu un balvu *Par labāko solistu grupu* ieguva Ogres rajona Jumpravas kultūras nama jauktais koris «Jumprava».

1.pakāpi un balvas *Par labāko obligātā skan-darba izpildījumu* un *Par atraktīvāko kori* ieguva Rīgas rajona Saulkrastu jauktais koris «Anima». (Jāpiebilst, ka šis koris ir 5. Latvijas lauku koru konkursa laureāts.)

2. pakāpi un balvu *Par labāko dirigēntu* iegu-va Madonas rajona Mētrienas pag. sieviešu koris «Jūsma».

KRISTĪNE ČUKURE

Gumijas zābakos pakaļ auslejai

Jau vairākus gadus Skaņākalna parka ieskau-tajā Salacā notiek makšķerēšanas sacensības ar pludiņmakšķeri «Salacas ausleja 2006». To daībnieki ir Mazsalacas vidusskolas skolēni. Šogad makšķernieki Skaņākalnā pulcējās 30. maijā jau ap deviņiem no rīta, lai pēc iespējas ātrāk iemē-ģinātu roku.

Sacensības notika no Skaņākalna pa upi uz augšu un uz leju. Katram makšķerniekam bija ie-dalīta sava zona – 10 metri, kurā drīkst makšķerēt tikai šis noteiktais makšķernieks. Pēc zonu ie-dalīšanas bija apmēram 15 minūtes laika, lai sa-gatavotos. Tad nu varēja redzēt

katras makšķernieku «leplnumu» – citam ar spoli, citam bez, dažiem pat paštaisītās – no koka. Kamēr katrs sagatavoja savas makšķeres un ēsmu (mušu kā-puri, sliekas vai mīkla), tīkmēr tiesneši daībniekiem izdalīja

«lomu maišus». Pēc tam piecas minūtes pirms makšķeru iemešanas drīkstēja zivis iebarot. Un tad: «Drīkst sākt!» Pēc šī sauciena makšķerēša-s sacensības bija sākušās. Tās ilga trīs stun-das, bet tomēr pēdējās minūtēs kādam nepietika

Trīs stundās 3720 grami zivju – ar tādu lomu jau var konkurēt pat ar dažu labu pieredzējušu makšķernieku!

Jaunāko zēnu grupā 3. vietu izcīnīja Oskars Vidauskis, kurš iz-vilka 2820 gramus zivju, bet 2.vietu ieguva Uģis Brokāns ar 2880 gramiem zivju.

Apbrīnojams ir 7. klases skolnieka Riharda Kauliņa loms, kas ar savām izvilktais zivīm var konkurēt pat ar dažu labu pieredzējušu makšķernieku – 3720 gramu zivju! Rihards ieguva balvu arī par lielāko lomu.

Meiteni grupā 3. vietu ieņēma Sanita Vasiljeva. Viņas loms svēra 894 gramus. Ar četru gramu

pārsvaru 2. vietu ieguva Marta Lizuma ar 898 gramiem zivju. Daudz smagāks zivju maišus bija 1. vietas ieguvējai Alisei Jātnieci – viņa var lepo-ties ar 1682 gramiem zivju.

Par lielāko zivī balvu ieguva Eduards Tjabuts, kurš izvilka 196 gramus smagu raudu. Bet mazā-kais loms bija tikai 92 grami!

Galvenais tiesnesis Jānis Valentīnovičs ir Joti apmierināts ar šī gada sacensībām, jo pat ar ma-zāku daībnieku skaitu nekā pagājušajā gadā lomi ir iespaidīgi.

Pirms apbalvošanas makšķernieku biedrības vadītājs Vitālijs Začs visiem daībniekiem pasnie-dza makšķerēšanas grāmatīgas.

Apbalvoja ne tikai godalgotos daībniekus, bet arī tiesnešus. Pilsētas mērs Ojārs Bekeris tiesne-šiem J. Kažokam, G. Bērziņam, A. Ābelītim un J. Vidauskim katram pasniedza «blītķi», bet J. Val-entīnovičam pasniedza noslēpumaīnu balvu «...kuru tikai viņš pats zinot, kur lietot».

Šīs sacensības nu jau ir gadsakārtējs pasā-kums, tāpēc lai Salacā nekad nepieatrūkst zivju un labi veicas arī nākamgad!

BAIBA KURĒNA

Gadalaiku skaistums

«ledvesma jāņem no dabas,» tā Elita Pat-malniece savas izstādes atklāšanā Mazsalacā.

28. maijs mums kādu brīdi paliks atmīnā. Mazsalacas kultūras centrā ne tikai izlika jaunus mūsu mākslas skolas darbus, bet arī varēja aplūkot Valmieras mākslas vidusskolas veidotos tērpus, kā arī modes dizaineres Elitas Patmalnieces darbus.

Valmieras mākslas skolas 8. klases diploms-darbā – tēru kolekcija «Augļi un ogas» – bija lo-ti krāšņi un interesanti. Katras meitene bija kā odzīja vai auglis.

Tam sekoja kolekcija «Gadalaiki», kas izveda mūs caur pavasari, vasaru, rudenī un ziemu.

Pavasara burvība pārņema mūs pirmā. Vēro-jot šos tērpus un krāsu salikumus, varēja aizklīst domās par atmodu un romantiku dabā.

Savukārt vasaras krāšņums un mūzika visus sapurināja un pamodināja no iepriekšējā miera. Šķita, ka visa zāle lidinās kā tauriņi. Starp šīm meitenēm varēja pamani arī dažas Mazsalacas mākslas skolas absolventes.

Vasaru negaidīti pārņēma rudens, kura krā-sas šajos tērpos pauða visu. Lai gan krāsas vi-siem tēriem bija līdzīgas, tie tomēr katrs izskatījās citādi.

Visneparastāk zālē ienāca ziema. Klusa, to-mēr dzīva. Tā pierādīja, ka arī pilnīgi baltos tērpos ir kāda burvība.

Sarunā ar mazsalaciešiem Elita Patmalniece uzsvēra, ka galvenais ir iegūt labas zināšanas un

Krāsas un svaigumu pasākumā ienesa Valmieras mākslas vidusskolas meitenes ar saviem priek-nesumiem.

tiekties pēc saviem mērķiem. Viņa minēja arī, ka darbā jābūt kaut kam no neprātīgā.

Taisot televīzijas raidījumiem tērpus, Elita cenšoties iedomāties to, ko vēlas redzēt skatītāji. Viņa pati saka, ka šie darbi ir kā joks.

Uz Mazsalacu bija atvestas arī Elitas Patmal-nieces gleznas. Šīs gleznas ir krāsainas, spilgtas

un tikpat neparatās kā viņas tēri.

– Sapņi piepildās, ja to joti, joti vēlas un pēc tiem tiecas, – nelielās sarunas beigās teica Elita Patmalniece, kā arī novēlēja visiem skatītājiem, lai arī viņu sapņi piepildās!

KRISTĪNE SLOTIŅA